

WARGINMAAN
HILJAINEN
SOTA

T. H. Hukka

WARGINMAAN
HILJAINEN SOTA

Omale laumalleni ja hengenheimolaisille,
eksyksissä oleville, kyllästyneille etsijöille,
jotka tuntevat olevansa jotakin muuta
kuin miltä näyttävät.

Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,
kenties siemeneksi,
jolle Luoja antakoon kasvun,
jos niin tahtoo,
rikkakasviksi massaviihteen peltoon.

T. H. Hukka

WARGINMAAN HILJAINEN SOTA

© 2024 T. H. Hukka

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7085-6

Kannen kuvitus ja suunnittelu: T. H. Hukka

PROLOGI

Cardusian eli Ohdakemaan kaakkoispuolella, Itäisen Vuoriston ja Rajasoitten takana sijaitsee suolaikkujen, metsäisten mäkien, voimakkaitten virtojen ja karujen vuoristojen muodostama Warginmaan valtakunta. Pohjoisessa tuo valtakunta rajoittuu suureen vesialueeseen, eli Itäisiin Vesiin. Koilliseen tai itään mentäessä Warginmaa muuttuu vähitellen ”Valloittamattomiksi Maiksi”. Kaakkoispuolen maastoa ei läntisissä valtakunnissa tunneta lainkaan, eikä myöskään eteläisiä naapurialueita ole piirretty ihmisten karttoihin. Rajasoitten länsipuolella on maastoltaan tasaisempi ja maaperältään viljavampi Argillan valtakunta, josta katsottuna pohjoisessa ja luoteessa levittäytyy mahtava Molcavarathia.

Warginmaan valtakunnan maasto muuttuu itään mentäessä vuoristoiseksi, mutta noilla metsäisillä vuorenrinteillä elää kansaa, joka on tottunut haastaviin luonnonoloihin ja petoeläinten läheisyyteen. Valtakunnan länsiosissa ei sen sijaan ole paljoakaan ihmisasutusta. Läntisistä naapurivaltakunnista kulkee Warginmaan kansan asuinalueille vain yksi vankkureille tai ratsukoille soveltuva kulkureitti. Se pujottelee ensin laajan suoalueen läpi ja sitten kallioisten rinteitten tai tiheitten metsiköitten lomassa, eikä se sovellu varsinkaan raskaan sotakoneiston kuljettamiseen.

Warginmaan valloittamista olikin noihin aikoihin saakka pidetty mahdottomana. Ennen kuin tunkeutuja edes pääsisi Warginmaan kansan elinalueelle ja lähemmäs malmirikkaita vuoristoja, olisi ylitettävä tuo laaja ja vaikeakulkuinen suoalue. Suoalueen jälkeen olisi vielä kuljettava pitkä matka asumattomien erämaametsien läpi, kivikkoisten mäkien ja jokien lomitse ennen kuin päästäisiin niille seuduille, joilla olisi se hopea, jota läntiset hallitsijat havis-

livat. Siellä olisi myös riistaa hyödynnettäväksi ja hyvää, tiheäsyistä rakennuspuuta sotakoneisiin ja muihin rakennustarpeisiin.

Warginmaan ”omituksista” kansasta ja muista elävistä kerrottiin lännessä kauhutarinoita; etenkin Rajasoista, joihin varomaton kulki vajoaa ja hukkuu, ja joilla asuu mitä kamalimpia, ihmisiä syöviä petoja, tai vielä pahempia, näkymättömiä hirviöitä. Monet lännen ihmiset uskoivatkin noihin tarinoihin, eivätkä siksi rohjenneet lähteä ylittämään Warginmaan länsirajaa, vaikka ahneus ja uteliaisuus olisivatkin sellaiseen houkuttaneet.

Warginmaassa elävä kansa ei ole koskaan itse lähtenyt valloitus-sotiin. Ne warginmaalaiset, jotka lähtevät liikkeelle kotimaastaan, etsivät jotakin muuta kuin valtaa. Warginmaalaisia on saattanut päätyä puolisoiksi tiettyihin naapurivaltakuntien sukuihin, mutta yleensä Warginmaasta liikkeelle lähteneillä on sisäinen tarve vaeltaa; eli kulkea Kaikkeuden Luojan Hengen johdatuksessa sinne, minne heidän askeleensa milloinkin suuntautuvat.

Warginmaan ihmiset elävät useimmiten perheyhteisöinä, sopivan kaukana toisista perheistä, tai erakkoina. Kansa on melko vähäluukainen, joten Warginmaassa on enemmän petoeläimiä kuin ihmisiä. Warginmaan väen hengissä säilymisen kannalta onkin ollut tärkeää tulla toimeen petoeläinten kanssa; siinä missä on ollut tarpeen selviytyä myös ankarista talvista ja ruuan vähyydestä. Joku vähemmän Luojan töitä kunnioittava kansa olisi ehkä pyrkinyt hävittämään kaikki uhkaksi koetut pedot alueeltaan. Mutta Warginmaan väki uskoo yhteiseen alkuperään susien ja muitten petojen kanssa. Kaikkeuden Luoja on tehnyt samoista aineksista ja samalla voimalla niin ihmisen kuin metsän pedot. Kaikella olemassa olevalla on näet tarkoituksensa, merkityksensä ja tehtävänsä.

Warginmaan sudet kunnioittavat ihmisiä ja varovat viemästä näitten paimentamia eläimiä turhaan. Ja paikalliset ihmiset kunnioittavat metsän petoja, mutteivat pelkää niitä. He tappavat vain sairaita, sekavia tai muulla tavoin vaarallisia yksilöitä. Jos riista on ollut vähissä, sudet ovat saattaneet lähestyä ihmisasutusta, ja ihmiset ovat tarvittaessa ruokkineet nälkiintyneitä perhelaumoja. Joskus sudenpentuja on jäänyt orvoksi, ja ihmiset ovat ottaneet huolehtiakseen niistä. Myös erakot jakavat joskus saalista susien kanssa. Susiperhe, jota erakko on avustanut vaikean talven yli, voi antaa pentujensa lähestyä ihmistä. Pennut, joita ihminen on hoitanut

susivanhempien käydessä saalistamassa, oppivat luottamaan ihmiskumppaniin. Joku pennuista voi jäädä elämään tämän ihmisen kanssa, ja monet näistä kesyyntyneistä susista ovat sittemmin saaneet jälkeläisiä koirien kanssa.

Kun Warginmaahan alkoi kantautua uutisia läntisten alueitten sodista ja erityisesti Molcavarathian valtakunnan tarpeesta laajentaa aluettaan yhä idemmäs, alkoi myös Warginmaan kansa varustautua puolustamaan itseään. Warginmaan kuninkaan soturit alkoivat kasvattaa ja kouluttaa taistelukoiria, koirasusia ja susia. Niistä ei tullut kenen tahansa lemmikkejä, mutta niitten taistelukumppani huolehti niistä hyvin, eikä niitten annettu aiheuttaa vaaraa sivullisille. Silloin tällöin Warginmaahan pyrki läntisten kansojen vakoojia, mutta Rajasoilla kiertelevät vartijaparit, eli soturi ja taistelususi, onnistuivat useimmiten käännyttämään tunkeilijat pois ilman vakavampia vammoja.

Warginmaalaisia taistelijoita lähti ensimmäistä kertaa rajojen yli länteen vasta Cardusian kuningas Willefin hallintokauden jälkeen. Mieluiten warginmaalaiset pysyisivät rauhassa omalla alueellaan ja toivoisivat myös muitten jättävän heidät rauhaan. Warginmaan kansan luonne on näet hieman varautunut muukalaisia kohtaan, mutta jos he tunnistavat ystävällisen yhteyden, heistä tulee luotettavia ystäviä ja kumppaneita. He ovat pariuskollista väkeä, ja jos heillä on perhettä, he ovat erityisen perhekeskeisiä. Heissä on kuitenkin myös paljon yksineläjiä, suden tai koiran kanssa eläviä, tai samanhenkisten kanssa vaeltavia, Luojan Hengen yhteyteen kiinnittyneitä yksilöitä. Vihamielisiä ihmisiä kohtaan he saattavat joskus hyökätä, kuten villit sudetkin, mutteivat tuhovimmasta, vaan karkottaakseen nämä pois läheltään.

Warginmaalaiset eivät ahnehdi lisää elintilaa itselleen eivätkä ylenmääräisiä mukavuuksia, koska luonto on heidän kotinsa ja alkuperänsä. He kokevat vahvasti olevansa osa luomakuntaa, joka antaa heille elämän, eivätkä he halua tuhota sitä. He varjelevat luontoa ympärillään ja samalla itseään. Heillä on vahva tunne omasta olemassaolostaan ja merkityksestään, eikä heidän tarvitse nostattaa itsetuntoaan tai korostaa asemaansa esimerkiksi keräämällä haaremia, tuottamalla ylettömästi jälkeläisiä, rakentamalla palatseja tai haalimalla arvoasemaa korostavia ”aarteita”. Heidän väkilukunsa pysyy vähäisenä ja he ovat tottuneet elintavoissaan

kohtuuteen, mutta he ovat yhä elossa, elämänhaluisia ja kykeneviä nauttimaan siitä vähästäkin, mitä heillä on.

Warginmaan kansan johtaja on kuin vastuullinen laumanjohtaja, jonka tehtävä on pitää huolta joukostaan, eikä nauttia asemastaan toisten pökkuroitavana ja palveltavana. Muitten kansojen on ehkä vaikea ymmärtää warginmaalaisia; heidän ajatellaan olevan umpi-mielisiä, epäluuloisia ja itsekeskeisiä; hieman ”outoja”, jopa epäystävällisiä. Mutta juroksi luullun olemuksen sisällä on syvästi välittävä sydän. Ja, kuten Warginmaassa sanotaan niin romanttisesta kuin ystävien välisestä rakkaudesta: *”Joka valloittaa warginmaalaisen sydämen, ansaitsee jäädä sinne.”*

Koska warginmaalaiset viettävät paljon aikaa hiljaisuudessa, kauniin luonnon ympäröiminä, he kokevat vallitsevan hetken rauhaa ja yhteyttä luomakuntaan ja Luojaansa. He eivät tunne oloaan uhatuksi, eivätkä he liikoja murehdi tulevista asioista, joista ei voi vielä tietää. Heille on tärkeintä hallita itseään; ei toisia ihmisiä, kansoja ja valtakuntia. He ottavat mallia viisaaseen elämäntapaansa niistä olennoista, jotka elävät heidän naapureinaan tai rinnallaan. Siksi he ovat ”susikansaa”.

Warginmaan turvallisuus, joka perustui paljolti eristäytyneisyyteen muista ihmisvaltakunnista, alkoi järkkyyä vasta Molcavarathian kuningas Mormesin hallintokaudella. Muutos käynnistyi vähitellen Warginmaan länsipuolella, ja se jäi idässä asuvilta warginmaalaisilta ensi alkuun lähes huomaamatta, niin ettei siihen osattu heti edes puuttua. Vasta kun Vaeltajien mukana alkoi kulkeutua huoletuttavia viestejä läntiseltä rajaseudulta ja Argillasta, Warginmaan väki alkoi tarkkailla muutoksen merkkejä.

Rajasoitten länsipuolella, eli Argillassa, oli kyllä aina elänyt susia kohtaan vihamielisiä ihmisiä, mutta noihin aikoihin kehittynyt, erityisen tuhovimmainen vihamielisyys oli lähtöisin tiettyjen pahantahtoisten ihmisten juonitteluista. Argillan rajaseuduilla ja nykyisen Ohdakemaan alueella olivat kaikki metsän pedot, kuten sudet, joutuneet aiempaa rajummin ahdistetuiksi. Molcavarathian kuninkaanlinnan lähistöltä, Miwoshinvuorten länsipuolelta, oli suuret pedot jo aikoja sitten surmattu määrätietoisella metsästyksellä. Sieltä hengissä selvinneet sudet olivat siirtyneet aina vain

idemmäs ja muuttaneet myös käyttäytymistään selviytyäkseen niihin kohdistetusta vainosta.

Susien perheryhmät olivat hajonneet, eivätkä kaikki yksinäiset sudet löytäneet puolisoa itselleen. Isompaa saalista saadakseen niitten oli pitänyt lyöttäytyä yhteen aivan vieraittenkin susien kanssa. Susiryhmiä saattoi kyllä joskus johtaa susipariskunta, mutta muut lauman jäsenet eivät välttämättä olleet edes sukua toisilleen. Nämä lännestä itään siirtyneet susiryhmät olivat aiempaa epäluuloisempia ihmisiä kohtaan, ja ahdistettuina ne puolustivat itseään myös rajummin kuin aiemmin. Ja mitä enemmän susia vainottiin läntisissä valtakunnissa, sitä todennäköisemmin ne lähtivät vaeltamaan jonnekin asumattomille alueille, kuten itään. Idän Vaeltajat alkoivat nimittää niitä ”vaellussusiksi”.

Warginmaan puolella elävät, niin kutsutut ”luolasudet” sen sijaan olivat aina asuneet samalla alueella; eli läntisten suoalueitten, pohjoisen vesialueen ja idässä kohoavien vuoristojen välisellä ”Luolasusialueella”. Lännän suunnassa tuota aluetta rajaa Waskawodan virta, joka saa soitten ja kukkuloitten läpi virtaavan vetensä Warginmaan vuorilta, useammasta latvajoesta. Luolasusialueen itäisimmältä mäeltä alkavat vähitellen mäntyvoittoiset vuoristometsät ja susikansan harvaan asuttama ylänkömaasto.

Kun lännestä alkoi vaeltaa itään vaellussusien sekalaisia ryhmiä, jotkut idän ihmisistä yrittivät auttaa niitä löytämään elinalueita myös Luolasusialueen liepeiltä. Jotkut lännestä tulleet vaellussudet löysivätkin kumppanin ja saattoivat perustaa perhelaumojakin luolasusien kanssa. Villit sudet osasivat hoitaa reviirikamppailunsa omilla säännöillään ja vetäytyä liian verisistä taisteluista, mutta siinä vaiheessa, kun itään alkoi virrata myös ihmisten kasvattamia koiria tai koirasusia, susikansa alkoi huolestua niin Luolasusialueen kuin oman elinalueensa puolesta.

Molcavarathian kuningas Mormes oli kehittänyt neuvonantajansa kanssa aivan erityislaatuisen suunnitelman Warginmaan seutujen valloittamiseksi. Kylmäverinen ja teräväjärkinen kuningas Mormes ei näet uskonut aivan kaikkiin kauhutarinoihin ”petoihmisistä”, joita hänen mielestään ”vähämielinen väki” kauhistellen suurenteli ja levitti eteenpäin, niin ettei kukaan uskaltanut edetä Rajasoitten ohi idemmäs Warginmaahan. Mormes tiesi, että petoeläimet voisivat olla pelottavia ilmankin hirviömäisiä ominaisuuksia, ja hän

ymmärsi myös sen, että ihmisestäkin saisi esille pedon, jos häntä siihen koulittaisiin. Ja jos jotakin on helppoa opettaa niin ihmiselle kuin eläimellekin, se on pelko ja viha. Ja sen Mormes valjastikin omaan käyttöönsä, omaksi hyödykseen.

Kuningas Mormes halusi päästä käsiksi Warginmaan malmivaroihin ja riistaan, joka oli hänen omilla alueillaan käynyt vähiin hupimetsästyksen ja turkisten ahnehtimisen vuoksi. Hänen tarkoituksensa oli rikkoa Warginmaan ihmisten ja susien välinen rauhaissa yhteiselo ja aiheuttaa mahdollisimman paljon tuhoa niin ihmisten kuin susienkin parissa. Kun sudet ja ihmiset alkaisivat syyttää vahingoista toisiaan ja pelätä toisiaan, ne alkaisivat sotia keskenään. Ja valtakunta, jota repivät sisäiset ristiriidat, jää helposti ulkopuolisen uhkaajan uhriksi.

Kun ihmisten ja petojen sota tekisi Warginmaasta heikon, Molcavarathian joukot voisivat marssia Itäisen Vuoriston ohi, Argillan koillisnurkan kautta Warginmaahan, ja valloittaa nuo alueet ylivoimaisen suuren sotajoukkonsa voimin. Argillankaan kansa ei uskaltaisi nousta vastarintaan, vaan päästäisi Molcavarathian sotajoukot vyörymään valtakuntansa rajojen läpi. Argillan kuningas oli sitä paitsi jo muutenkin kuningas Mormesin talutusnuorassa, koska hänen vaimonaan oli yksi Mormesin äpäryttäristä.

Warginmaata suojeli lähinnä sen vaikeakulkuinen luonto; arvaamattomat rajasuot, vuolaat joet, synkät metsät ja vuorenrinteet, sekä tuo petoeläimiä kuhiseva Luolasusialue heti Rajasoitten jälkeen. Oli myös salaperäisiä Vaeltajia ja Warginmaan kuninkaan uskottuja, jotka halusivat tehdä sen, minkä kykenisivät, ettei vihamielisiä ihmisjoukkoja astuisi koskaan susikansan alueelle. Ne olennot, jotka puolustivat Warginmaata Mormesin valloitusaikeilta, eivät pitäneet ääntä itsestään. Taistelu, johon ne olivat ryhtyneet, käytiinkin enemmän sisäisesti kuin ulkoisesti; niin hiljaa, ettei koko sodasta kuultu läntisen väen alueella hiiskaustakaan.

I LUKU

Minä synnyin luoteisessa Warginmaan kolkassa, jonne äitini Jedelai oli tullut Argillan koillisnurkasta ja isäni Xander silloisen Molcavarathian itäiseltä alueelta. Olin saanut nimekseni Jawael. Minulla ei ollut sisaruksia, mutta lapsena tapasin silloin tällöin isäni sisarta Nadijaa, hänen puolisoaan Jaekinia ja heidän lastaan, kunnes tuo perhe muutti Warginmaan kuninkaanlinnan lähiseuduille, Rajasoitten itäpuolelle, kauas kotimökistäni. Minä elin koko lapsuuteni tuolla Warginmaan luoteisnurkan vuoristometsässä, ja olin vanhempieni mielestä luonnoltani lähempänä villieläintä kuin monikaan heidän tuntemansa ihmisolento. Tosin, eivät hekään olleet koskaan viihtyneet monien ihmisten keskellä; he olivat omalla tavallaan erikoisia, kumpikin, ja nauttivat lähinnä toistensa seurasta. Sain kuitenkin vanhemmiltani myös opillista sivistystä, koska he olivat lukutaitoisia ja jossain määrin kiinnostuneita myös kirjakääröistä ja kartoista. Nuorukaisena sain siis tietää jonkin verran myös naapurivaltakuntien historiasta ja niistä kansoista, jotka elivät kauempana tuosta syrjäisestä kotiseudustani.

En tavannut lapsuuteni aikana paljoakaan muita ihmisiä kuin vanhempani, tätini perheen ja joitakin Vaeltajia, kuten vanhempieeni ystävän, Joenkel Susisielun. Minulla ei myöskään ollut ikäisiäni ystäviä sen jälkeen, kun serkkuni oli muuttanut toisaalle. En oikeastaan tiennyt, kiinnostaisiko minua koskaan etsiäkään ketään, jonka kanssa haluaisin elää samanlaisessa suhteessa kuin vanhempani elivät keskenään; tai, haluaisinko saada joskus jopa omia jälkeläisiä. Heilläkin oli vain minut, ei muita lapsia. En tiedä, joutuiko se siitä, että synnytys oli ollut äidilleni niin vaikea, vai siitä,

ettei hän ollut erityisemmin pitänyt siitä ajasta, kun minä olin ollut hänen vatsassaan.

Pikkusisarusten sijasta minulla oli koiria tai koiran ja suden jälkeläisiä seuranani ja huolehdittavanani. Ja jos halusin jakaa ajatuksiani jollekulle, puhuin Vaeltaja Joenkelille, tai vanhemmilleni, jotka olivat luonnoltaan melko samanlaisia kuin itsekin olin, ja ymmärsivät minua ainakin melko hyvin. Jossain vaiheessa puhuin huvikseni eläimille ja jopa puillekin, vaikken uskonutkaan niitten ymmärtävän puheitani. Tunsin kuitenkin myös noitten luontokapaleitten puhuvan minulle omalla, sanattomalla tavallaan, ja rakastavan minua osana tuota kaikkea, jolle Kaikkeuden Luoja oli antanut muodon, ja jossa Luojan Henki eli.

Elämäni muuttui rikkaammaksi ja syvemmäksi, kun tapasin erään ikäiseni ihmisen; erään Molcavarathian puolella syntyneen nuorukaisen, joka oli lähtenyt sukunsa luota lännestä vaeltaakseen asu-mattomille seuduille ja elääkseen luonnon keskellä mieluummin kuin ihmisten keskuudessa. Hän ei ollut halunnut jäädä elämään sukunsa pariin sellaisena kuin oli, koska tunsi olevansa niin erilainen kuin muu väki. Minulla ei ollut sellaista ongelmaa; minun pieni perheenihän sai elää hyvin vapaana muitten ihmisten ja valtaa pitävien säännöistä. Tuo ystäväni sen sijaan oli joutunut jo lapsena kokemaan, että häneltä odotettiin aivan erilaista onnetta ja taitoja kuin niitä, joita hän oli syntymässään saanut.

Ennen tuota merkityksellistä loppukesän päivää olin jo viettänyt pidemmän aikaa erossa vanhemmistani; totutellen tulemaan toimeen vain metsän ja vesien antimilla. Tuona kesänä olin vaellellut vuoristometsissä jonkin matkan päässä kotoani, Argillan valtakunnan puolella, koirani kanssa. Radoshwodan (eli Radoshajoen, tai Rajajoen) varrella kulkiessani mieltäni oli alkanut vaivata levottomaksi tekevä uteliaisuus, joka lopulta voitti terveen järjen varoitukset. Halusin mennä Radoshwodan ylitse ja edetä hieman pohjoisemmas Itäiseen Vuoristoon, ilman että yksikään ihmissielu sitä huomaisi; eli käyttäen sellaista reittiä, jota ei yleensä käyttänyt kukaan muu ihminen. Voimakas virta olisi koirallekin vaikea ylittää, joten lähetin koiraystäväni kotimatkalle mukanaan viesti, että viettäisin alkusyksyn Radoshwodan pohjoispuolella.

Radoshwodan kanjonin reunat olivat hyvin jyrkät ja rosoiset molemmin puolin jokea, ja joen virtaus oli paikoin hengenvaarallisen

voimakasta. Pahimmissa virtapaikoissa vesi syöksyi kivenlohka-reitten lomassa sellaisella voimalla, että mikä tahansa olisi siihen kivimyllyyn murskaantunut. Kuljin joenvartta yläjuoksulle päin yrittäen löytää turvallisempaa paikkaa kahlata tai uida Radoshwodan ylitse; sellaista kohtaa siis, jossa virtaus olisi sen verran rauhallisempi, ettei joki olisi tyystin ylitsepääsemätön, mutta josta ei kuitenkaan yleensä rohjettu mennä yli. Mitä lähemmäs joutuisin etenemään, sitä todennäköisempää olisi törmätä muihin kulkijoihin, ja sitähan minä juuri halusin välttää.

Ilta oli hämärtymässä, kun pitkähkön ja turhauttavan tarpomisen jälkeen tulin paikkaan, jossa Radoshwodan virtaus oli jo jonkin verran tasaisempaa. Uoma oli tosin leveämpi kuin idempänä, mutta joen keskellä näkyi sentään joitakin kiviä, niin että oletin veden olevan sen verran matalaa, että pystyisin kenties jopa kahlaamaan virran ylitse. Kallioiset rantatörmät olivat myös siinä määrin maldaltuneet, että kuvittelin pääseväni laskeutumaan kivikkoiseen rantaveteen turvallisesti. Pudotusta ei ollut paljoakaan enempää kuin kaksi kertaa oma pituuteni. Ja olinhan melko tottunut kiipeilemään kallioseinämilläkin, enkä pelännyt korkeita paikkoja kuten isäni. Isä pitikin minua uhkarohkeana, mutta äiti sen sijaan teki mielellään yhtä jos toista vaarallista; kuten kiipeili kallioilla. Hänenkin oli tosin joskus varoitellut minua sateen jälkeen liukkaista kivenpinnoista, ja olin kyllä muutaman kerran kokenut nuo varoitukset tarpeellisiksi.

Mutta nyt minua ajoi tuo ennenkokemattoman voimakas uteliaisuus, joka teki oloni suorastaan tuskaiseksi. Olin sitä paitsi luonnoltani jossain määrin kärsimätön, kuten äitinikin. En olisi halunnut odottaa aamuun, koska nimenomaan aamukaste tekisi kivien pinnat liukkaiksi, ja joutuisin odottamaan niitten kuivumista tuntikausia varjoisan rannan puolella. Koettelin kallion pintaa siltä kohdin, josta suunnittelin lähteväni laskeutumaan. Koska se ei ainakaan siinä ylempänä vaikuttanut erityisen märeältä tai liukkaalta, lähdin matkasäkki selässäni laskeutumaan kohti vedenrajaa, käyttäen sekä jalkojani että käsiäni, kuin orava.

Jossakin kalliotörmän puolivälin paikkeilla jalkani lipesi painoni alla vain hiukan, mutta tuo ennakoimaton nytkähdys saikin myös käsieni otteen lipeämään. Ja silloin kaaduin tietysti taaksepäin, koska matkasäkin paino selässäni vei tasapainoni. Ehdin häthätää

tajuta olleeni tyhmänrohkea, kun jo putosinkin veteen saakka, matkasäkki edelläni. Pudotessani löin vasemman olkavarteni rantaan lähimpänä olleeseen kivenlohkareeseen, mutta matkasäkki pehmeni iskua selässäni, niin etten sentään murtanut rankaani. Samassa Radoshwodan virta jo tempaisikin minut mukaansa, koska en ehtinyt saada otetta mistään. Sadattelin käsivarressani tuntuvaa kipua ja yritin lähinnä pitää itseni pinnalla, koska minun olisi päästävä vedestä ennen kuin ajelehtisin keskemmas jokea, ja etenkin ennen kuin ajautuisin alavirran murskaaviin kuohuihin.

Pystyin jossain määrin ohjaamaan ajelehtimistani, niin että pysyin yhä etelärannan tuntumassa. Mutta sittenpä, aivan arvaamatta, matkasäkkinä takertuikin kiinni kahden lähekkäin olevan kivenlohkareen väliin. Juutuin siihen tietysti itsekin, ja vieläpä niin ärsyttävään asentoon, etten saanut itseäni edes käännetyksi. Kipeä käsivarteni puristui toista kiveä vasten, enkä saanut irrotettua itseäni matkasäkistäni toisellakaan kädelläni. Kasvoni olivat sentään vedenpinnan yläpuolella, niin etten ollut vaarassa hukkua, mutta tiesin, että ennen pitkää tuupertuisin kylmyyteen, ellen pääsisi kipuamaan ylös sieltä hyisestä virrasta.

Olin jo läpimärkä ja viluissani, ja kipu jyysti käsivarttani. Tunsin itseni raivostuttavan avuttomaksi siinä paikoilleni juuttuneena, ja siksi kirosin ääneen. En olettanut, että lähettyvillä voisi olla ketään ihmistä, joten aloin ulvoa; en sentään vielä itkusta, vaan siksi, että sillä tavoin voisin kutsua jonkun tutun eläimen auttamaan minua. Saattaisihan joku Joenkel Susisielun puolikesyistä susista olla kuulomatkan päässä, ja se voisi hakea Joenkelin, tai äidin tai isän avukseni, niin noloa kuin se minulle olisikin...

Aloin vähitellen tuntea oloni puutuneeksi, eikä ulvontaani vastattu. Joen virtaus oli sen verran voimakas, että ääneni ehkä hukkui veden kohinaan. Ulvontani muuttui käheäksi, ja lopulta vaikenin, etten menettäisi ääntäni kokonaan. Yritin uudelleen kammata itseäni irti matkasäkistä, mutta käsivarteni oli jo liian puuduksissa, jotta olisin voinut vääntää sitä tarvittavaan asentoon. Ja siinä vaiheessa minun olisi melkein jo tehnyt mieli itkeä ja luovuttaa, omaa typeryyttäni katuen. Mieleeni nousi kuitenkin äitini sanoja, joilla hän oli aina rohkaissut minua ja isääni, jolla oli tapana moittia itseään joskus ääneenkin. Äiti olisi sanonut, että vaikeassa tilanteessa voisin kyllä itkeä, ja voisin lopettaa omin voimin pinniste-

lynkin, mutta toivoa ei olisi syytä menettää, koskaan. Sen päättäisin itse, luovunko toivosta vai en.

Lakkasin siis hetkeksi ponnistelemasta; hyväksyen tilanteeni sellaisena kuin se oli, kun en kerta voinut tehdä sille omin voimin mitään. Kun Kaikkeuden Luoja oli kerta sallinut minun ajautua sellaiseen pinteeseen, kaipa hän näyttäisi minulle myös tien selviytyä, jos niin halusi...

Samassa minusta tuntui kuin joku olisi puhunut minulle pääni sisällä, samalla tavoin Joenkel Susisielu joskus teki minun seurasani. Joenkel oli kuulemma tehnyt samaa myös isäni kanssa, ja isä oli ensin luullut olevansa sekopää. Minä olin tottunut tuohon outoon puheeseen jo lapsesta saakka, koska olin viettänyt paljonkin aikaa nimenomaan Joenkelin seurassa.

”Odota, saat kohta apua”, vieras ääni sanoi aivan kuin joku olisi jo ollut lähettyvilläni. Valpastuneena jäin odottamaan, tapahtuisiko oikeasti jotakin, vai olinko ehkä jo niin väsynyt, että olin vain kuvitellut tuon äänen. Pian kuitenkin kuulin vedenkohinan seasta epäsäännöllisempää, läiskähtelevää ääntä. Käänsin päätäni äänen suuntaan ja näin, että minua lähestyi, lähes upoksissa virran keskellä uiden, susi tai iso koira. Siitä näkyi lähinnä korvat ja kuono, mutta erotin myös, että sen suussa oli hamppeköyden pää.

Tuo otus pinnisteli virtausta vastaan minun luokseni, ja kun se lopulta pääsi lähelleni, se työnsi hamppeköyttä minun naamani eteen. Olin niin häkeltynyt, etten hetkeen ymmärtänyt tehdä mitään, mutta tuo koiraeläin urahteli minulle hampaittensa välistä. Kurotin sitä kohti ja sain tartutuksi köyteen kivuttomalla kädelläni. Huomasin hämärän lävitse, että köysi näytti kulkevan virran yli, ja sen toinen pää oli sidottu puuhun, joka kasvoi virtaa kohden kallistuen Radoshwodan pohjoispuolen rantatörmän laella.

”Hei ystävä, käsivarteni on ehkä murtunut ja matkasäkki on juutunut tähän kivien väliin, joten en pääse tästä omin avuin irti”, selitin tuolle nelijalkaiselle, vaikken tietenkään olettanut, että se ymmärtäisi sanaakaan. Ei se näyttänyt olevan Joenkel Susisielunkaan kasvatteja, vaikka olikin selvästi tottunut ihmisiin. Tuo sudennäköinen eläin kuitenkin näytti kuuntelevan minua, koska nyt se ponnisti ylös virrasta sen toisen minut pysäyttäneen kivenjärkeleen päälle, ja tarrasi sitten matkasäkkiini hampaillaan. Kun se kiskoi matkasäkkiäni ylöspäin, pystyin tarkastelemaan tuota eläintä

tarkemmin, ja se näytti aivan villiltä sudelta. En kuitenkaan pelännyt sitä, koska sehän toimi määrätietoisesti minua auttaakseen, mikä tai kuka sitten olikaan.

Yllättävää kyllä, kun susi oli jonkin aikaa kiskonut matkasäkkiäni, joka oli ollut pääosin alapuolellani, tunsinkin alkavani myös itse kääntyä säkin mukana. Siitä sain voimaa kammeta ruumistani niin, että pystyin lopulta vetämään toisen käsivarteni pois säkin hihnan alta. Ja sen jälkeen sain käännetyksi itseni toista kiveä vasten, jolloin myös kipeä käsivarteni vapautui, kun susi samaan aikaan veti matkasäkkini puolittain kiven päälle.

Pääsin siis lopultakin irti tuosta ansasta, johon olin uhkarohkeuttani joutunut. Olin saanut apua odottamattomalta taholta; joltakin muukalaiselta, joka oli ehkä kuullut ulvontani, tai suorastaan lukeanut ajatuksiani. Tuo joku vieras ihmisolento oli huomannut minut pohjoisrannan puolelta, sitonut köyden rantaan ja lähettänyt sutensa virran poikki tuomaan köyden toisen pään minulle. Mutta se joku olisi minulle aivan vieras, enkä voisi olla aivan varma siitä, miten tuo muukalainen minuun loppujen lopuksi suhtautuisi tajutessaan, että minä olin vain keskenkasvuinen, asematon nuorukainen rajaseudun autiometsistä.

Kun aloin raahautua puolittain kelluen, puolittain kahlaten, köysi apunani pohjoisrantaa kohden, susi raahasi minun matkasäkkiäni veden poikki ymmärtäen täysin, mitä sen kuuluisi tehdä minua auttaakseen. Yritin tähyillä, näkyisikö pohjoisrannalla ketään ihmisolentoa, mutten erottanut ainakaan liikettä. Saatoin nyt lähinnä havaita, että hieman korkeammalla veden pinnasta, tasaisemman kallion päällä, loimotti valoa, joka tuli luultavasti nuotiosta. Sellaista susi ei olisi saanut tehdyksi, sen enempää kuin solmituksi köyttäkään. Joku ihminen oli kyllä ollut lähettyvillä aivan äskettäin. Kenties tuo joku tarkkailikin minua koko ajan, ja jos vaikuttaisin hänen mielestään vaaralliselta, hän voisi komentaa sutensa käymään kimppuuni.

Radoshwodan pohjoispuolen rantakallio oli hieman matalampi kuin eteläinen ranta. Osittain köyttä apunani käyttäen pinnistelin kivistä törmää ylöspäin, ja susi jätti matkasäkkini alas ja seurasi perässäni kalliota ylös. Välillä se suorastaan tuuppi minua edellä, koska minä en voinut käyttää kipeää kättäni kiipeämiseen, ja jouduin monta kertaa hengähtämään, että jaksoin jatkaa kipua-

Syrjäistä ja vuoristoista Warginmaata ei ole koskaan kyetty valloittamaan. Sen vaikeakulkuinen ja petoeläimiä kuhiseva maasto tarjoaa ”susikansalle”, joka elää karuissa olosuhteissa, mutta sovussa luonnon ja eläinten kanssa.

Suuren Molcavarathian valtakunnan kuningas Mormes käynnistää neuvonantajansa Tietäjä Sadinan kanssa erikoisen suunnitelman Warginmaan valloittamiseksi. Tämä suunnitelma pysyy salassa tavalliselta kansalta, mutta susikansaan kuuluvat Vaeltajat saavat tietää siitä. Vastaiskua varten Vaeltaja Joenkel Susisielu tarvitsee tietynlaisia ihmisiä; toisten ihmisten silmissä hieman outoja, herkkäaistisia ja eläinten kanssa viihtyviä olentoja – susisieluja.

Joenkel Susisielu lähettää Jawael Xanderinpojan ja tämän ystävän Eljanin suorittamaan salaperäistä tehtävää. Susisielujen on karkotettava Molcavarathian kuningasta palveleva olento, joka on tunkeutunut Warginmaan Luolasusialueelle. Mutta tehtävänsä aikana Jawael joutuu kohtaamaan myös sisäiset ristiriitansa. Hän ei viihdy ”omissa nahoissaan”, eikä myöskään uskalla tunnustaa, mitä Eljan hänelle merkitsee.

Luolasusialueella käydään taistelua, josta ei kuulla sen laajemmin idässä kuin lännessäkään; hiljainen sota, jonka ratkaisusta riippuu niin Warginmaan kohtalo kuin myös monien henkilökohtainen tulevaisuus. Epävarmuuden keskellä kukin joutuu valitsemaan, pysyykö toivossa, ja haluaako tuhota vai rakentaa.

Warginmaassa käydyin salaperäisen taistelun jälkeen sen naapurivaltakunta, Cardusia, itsenäistyy Molcavarathiasta, ja tästä ajasta kertoo kaksitoistaosainen Ohdakemaa- sarja.

9 789528 070856